

1 Mayo, 2018

EXPOSICIONS

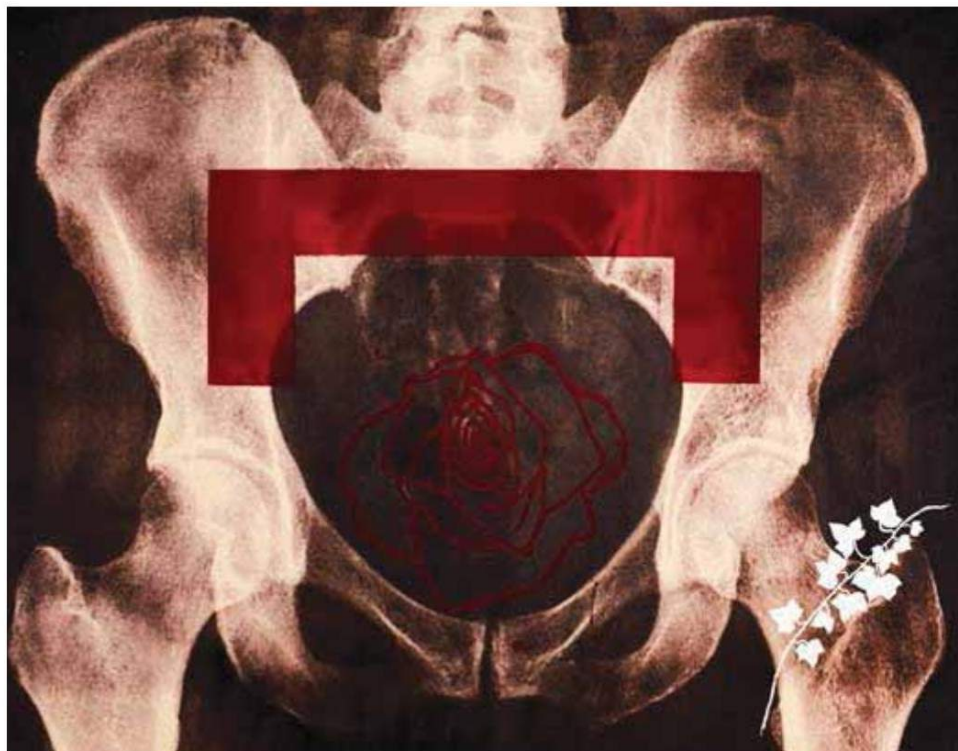
Joan Pere Viladecans. Radiografiar l'existència

*Espais Volart - Fundació Vila Casas
Barcelona**Del 14 de juny al 22 de juliol del 2018*

"No esgotaràs tots els noms de la mort"
Salvador Espriu

La malaltia i el seu hoste d'honor —la mort— són un dels temes majors de la modernitat pictòrica. La pintura com una via d'interrogació sobre l'avenç irrefrenable del temps, que troba en la malaltia un preuat subterfugi per a la conjura artística. Aquella tradició plàstica —introspectiva, existencial i expressiva— que té l'origen en els autoretrats de Rembrandt, els monstres de Goya o les calaveres de Munch i Ensor, i que enllaça el segle XX, amb la pintura dement de Dubbuet, Artaud o, més a tocar, amb Tàpies, Cuixart o Joan Ponç. Tota una constel·lació artística, filla de la *via negativa* de Keats, que té en la nostra pintura contemporània Joan Pere Viladecans (Barcelona, 1948) com el seu més digne hereu i portador.

D'ençà del seu debut artístic, ara fa cinquanta anys, aquell jove artista que es presentava, en ple desenfrenament conceptual, com el pintor contemporani més fidel "als vells materials i als vells pinzells", també ho era de les velles inquietuds de l'home: la identitat, la vida, el pas del temps, la mort. I ja llavors albirava més lluny: "L'art ha de ser avui més que mai una font de coneixement que corri pels camins paral·lels a les més recents descobertes que en tots els ordres es van produint", afirmava en l'assaig que li dedicà Alexandre Cirici Pellicer el 1975. Aquesta actitud humanística, dauasetiana, el portà ben aviat a interessar-se per diferents ordres de la ciència i el coneixement. Ja a finals dels setanta incorpora a la seva obra les primeres radiografies que manifesten un

Joan Pere Viladecans. *Una mirada interior. Una mirada interior?*

incipient interès de treball intuïtiu de la malaltia a través de les formes inusitades que neixen dels radiogrames d'un cos humà xacrat. Viladecans, de fet, sempre s'ha vist atirat per les formes òssies irregulars, d'ordre animal, que des de petit admirava dels fòssils del Museu de Zoologia de Barcelona (on el 1998 exposà *Una història natural*). La mort i la malaltia ocupen avui una centralitat palesa en l'obra de Viladecans que presenta a la Fundació Vila Casas. Mans, pelvis, cranis i peus apareixen radiografiats a sang en l'obra i dialoguen amb objectes de connotació meditativa: un rellotge de sol, unes cadires, un cavallet de pintor, un pany de porta. Les grans ossades desproporcionades són deutores del seu interès per la síndrome de Marfan: la malaltia de creixement

ossi exagerat que ha afectat personatges il·lustres —com ara Abraham Lincoln o El Greco—, i que sigui objecte d'interès literari per E.A. Poe, en una cerca que ha tingut la col·laboració de metges i científics com ara Miquel Vilardell, Pere Gascon o Feliu Titus. La inquietud mostrada per Viladecans en els darrers anys per l'interior del cos humà i la malaltia —que inicià el 2008 amb l'exposició *Síntomes i malalties* al Palau Moja— ha renovat profundament el seu imaginari pictòric: molt dominat pel signe i la geometria en el passat, i que des de fa uns anys està marcat per una nova figuració expressiva, no exempta d'ordre, simbologia i precisió, però amb una atmosfera general contundent i dramàtica, accentuada per l'empatia envers l'angoixa i el dolor. **Albert Mercadé**